Lova Majkennek énekel

Anya és apa

Ennek a könyvnek a gazdája:

_____

Üdvözlünk ebben a mintakönyvben! Pontosan úgy készült, ahogyan a saját könyved is fog: a mellette látható fényképekből és választásokból. Megmutatja, milyen lehet egy neked szóló mese a Sagától. Lapozgasd, olvasd, és képzeld el a gyermekedet a saját meséje hőseként.

Lucia előtti este van. Holnap Lova fog elöl menni az otthoni Lucia-meneten, fénykoronával a fején. Most fehér ruhában és piros szalaggal áll a nappali szőnyegén. Vele szemben Majken ül a sárga párnáján. Csak a macska figyel.

Lova vesz egy levegőt. Tudja a dalt. Mégis csak apró, apró suttogásként jön ki a hangja. „Majkennek éneklek” – gondolja. A lábánál hosszú ezüstcsillogás fénylik a fénykoronáról. Majken bajusza megrezdül.

Lova a fejére teszi a fénykoronát. Öt kis elektromos lámpácska gyullad fel lágy fénnyel. Egy ezüstszál beleakadt a szélébe, Lova pedig megpróbálja kiszabadítani.

Majken látja, ahogy a szál remeg. Megcsillan. Majdnem úgy leng, mint egy egér farka. Lova újra megpróbálja az első sort, még halkabban, mint azelőtt. „Majkennek éneklek” – gondolja. Ekkor előcsap egy csíkos mancs. A következő pillanatban pedig: suhint!

Majken elkapta a csillogást. A fénykorona is vele megy, végig a szőnyegen. A macska olyan gyorsan rohan, hogy az öt kis lámpa ugrándozik és villog.

– A fénykoronám! – kiáltja Lova. Utánafut. Majken bekanyarodik a hálószobába, és eltűnik az ágy alatt. Lova megáll az ajtóban. Talán Majken azért szaladt el, hogy ne kelljen hallgatnia azt az iciri-piciri dalt? Az ágy alatt két zöld szem világít. És beljebb öt kis lámpa villog.

Az ágy alatt por-, fakocka- és egy elveszett zokniszag van. Lova hasra fekszik, és benyújtja a kezét. – Majken, gyere már! Az nem cicakalap.

Majken megböki az ezüstszálat. Mancs. Mancs. Mancs. Aztán a fénykoronával még beljebb hátrál. Lova halk zizegést hall, látja eltűnni a farkát, és azt mormolja: „Majkennek éneklek.” Legszívesebben kiáltana. De még nem teszi.

Majken hirtelen előugrik az ágy alól, és feliramodik a könyvespolcra. Pont a képeskönyvek és a fonott kosár közé érkezik.

– Csak a könyvespolcot ne! – mondja Lova. Elhozza a kis sámliját, és fellép rá. A fénykorona ferdén ül Majken fülei fölött. A macska megint elkapja a csillogást, mancs-mancs-mancs, mintha nagyon fontos dolga lenne. Lova már majdnem eléri. Ekkor Majken leugrik a másik oldalon, és a gardrób felé rohan.

A gardróbban gyapjú-, esőkabát- és Lova bojtos sapkájának illata van. Majken a sálak tetején ül. A fénykorona lecsúszott a vállára, a csillogás pedig tökéletes játék.

– Most nekem van sorom a fénykoronával – mondja Lova. Óvatosan kergetőzik a vállfák között. Majken átsurran a lába között. Lova gondolkodás nélkül énekelni kezd: „Majken, Majken, gyere elő!” A hangja visszapattan a téli ruhák között. A macska megáll egy pillanatra, de csak egy szempillantásnyira. Aztán kiugrik az előszobába.

A bejárati ajtó résnyire nyitva áll. Odakint a kis lépcsőt friss hó borítja. Majken kiugrál a csillogással és a fénykoronával.

– Várj! – mondja Lova. Apa éppen az ajtónál áll, miközben Lova beletapossa a lábát a kis csizmáiba. Aztán csak a legfelső lépcsőfokra lép ki. Ott ül Majken, a farka a mancsai köré tekeredve. Lova hangosan énekel a hideg levegőbe: „Majken, várj meg!”

Ekkor minden teljesen elcsendesedik. Majken ott marad a lépcső közepén. A fülei előremerednek. A fénykorona mellette fekszik a hóban.

Lova tátott szájjal áll. Hangosan énekelt. Igazán hangosan. Megpróbál még egy sort, most lassan. Majken nem pislog. Figyel. Lova felveszi a fénykoronát a hóból, és szorosan a hasához tartja. Aztán végig énekelve indul vissza befelé.

Odabent Lova egy konyharuhával letörli a hópelyheket a fénykoronáról. Óvatosan leszed róla minden csillogást. Majken a szék mellett ül, és nézi, anélkül hogy egyetlen mancsát is megmozdítaná.

Az asztalon meleg illatú luciakalácsok és fűszeres mézeskalácsok vannak. Lova elvesz egy kalácsot, és a macskára néz. – Amikor holnap elkezd remegni a hasam – suttogja –, akkor Majkennek énekelek. Először csak a fejemben. Majken lassan pislog.

Lucia reggelén az ablakok sötétkékek, pedig hamarosan megvirrad. Lova áthúzza a fején a fehér ruhát, és megköti a piros szalagot. Aztán a helyére teszi a fénykoronát. Öt kis lámpácska gyullad fel.

Majken az előszobai padon ül, és minden mozdulatát követi. Lova nem a szájával gyakorol. Csak gondolja a szavakat, nyugodtan és lassan: Majkennek éneklek. A konyhában már ki vannak téve a luciakalácsok. Ott vár a Lucia-menet.

A ház csendes, mintha még a padló és az ajtók is hallgatóznának. Lova végigmegy az előszobán. A korona kis lámpái előtte világítanak. A konyhából meleg kávé, sáfrány és mézeskalács illata árad.

Az ajtónyílásnál Lova lábai legszívesebben mozdulatlanul maradnának. Eszébe jut két zöld szem az ágy alatt. Eszébe jut a mancs a könyvespolcon, a sálak a gardróbban és a hó a lépcsőn. Majkennek éneklek – mondja magában halkan. Aztán belép.

Lova kinyitja a száját. Először egy hang szólal meg. Aztán még egy. Majd jönnek a szavak, tisztán és melegen, és betöltik a konyhát egészen az ablakig.

Majken az ablakpárkányon ül. Most nincs csillogás a mancsában. Csak előre figyelő fülek és Lova felé néző szemek. Odakint halványan szikrázik a hó. Bent sáfrányos kalács illata van, és az öt kis lámpa Lova haja fölött világít. Az ének folytatódik, sorról sorra.

Amikor az utolsó hang még a levegőben lebeg, egy kis időre csend lesz. Lova az ablak felé néz. Majken oldalra billenti a fejét, éppen úgy, mint a havas lépcsőn.

Lova rámosolyog a legjobb közönségére. – Még egyszer? Majken felemeli a mancsát, és finoman megböki az ablakot. A fénykorona öt kis lámpája mellettük csillog az ablaküvegben.

Lova Majkennek énekel

Lova holnap elöl fog menni az otthoni Lucia-meneten, de az éneke csak suttogás. Amikor Majken elszalad a fénykoronával, Lova rátalál egy dalra, amely elkíséri őt a hálószobától a deres ablakig.

hu-hu.sagatilldig.se